

Моята среща с Левски днес

Васил Левски е символ на решителността, жертвоготовността и смелостта. Той е пример за борбеност и ни е познат с желанието си за свобода. Години наред подготвя народа ни за въстание срещу петвековното османско владичество като създава тайни революционни комитети. Стотици родолюбиви българи стават негови съюзници. Левски ни изпълва с гордост и самочувствие и това ни сплотява като общност.

Ако имах възможността да се срещна с Левски днес, бих го попитала „Как се е справил с това тежко бреме?“ и „Какъв е бил мотивът му?“. Доста тежка е задачата да направи България свободна и независима държава. Но въпреки това, той е успял да го направи. Жертвал е живота си, за да може родината ни да е свободна. Бил е наясно, че това може да доведе до неговата смърт, но не се е спрял. В двадесет и първи век трудно бихте срещнали човек, който ще има смелостта да се изправи и да поведе народа си. В днешно време всеки ще се опита да се скрие, да не поеме отговорността. Никой не би посмял да го направи. Но Левски е посмял. И това е причината България днес да е свободна държава. Трябва да се гордеем с това, което е постигнал Апостолът на свободата. Трябва да го почитаме.

Васил Иванов Кунчев е пример как всеки от нас може да бъде Левски. Той е израснал в семейство, което не се е отличавало от другите български семейства. Заслужил е прозвището му да бъде записано в историята и 148 години след смъртта му млади и възрастни да знаят за живота му и да му се възхищават. Той е

национален герой и когато на 19 февруари си припомним неговата саможертва и неговия принос към родината, ние се сплотяваме като изпълваме сърцата си с гордост и самочувствие. Заедно с тези чувства изпитваме и надежда за по-добро бъдеще. Благодарение на Дякона, както и на още мнозина герои, вече не живеем под робство и се радваме на свободата, която предците ни са ни осигурили. Сегашните проблеми и трудности пред които ние се изправяме са много по-различни от тези на Левски. Но въпреки различията на времената заветът на Апостола и личния му пример за свободолубие са оцелели и до днес. Точно това ни сплотява като народ, като общност. Левски е един от малцината национални герои, чиято памет може да сплоти народа от родината си. Моят Левски не се различава от Левски на другите българи, защото едно от най-красивите и най-забележителните му качества е, че дори приживе дори и след смъртта си той ни сплотява и ни кара да се чувстваме горди от делото му. Кара ни да се чувстваме горди затова, че сме българи. Затова че сме се родили българи и българи ще загинем.

Ако днес срещна Левски бих му казала едно голямо „Благодаря!“. Делото му е свято. И до днес то слави както България така и българския народ. Каквото и да му кажа ще е малко. Мисълта за Васил Левски напомня за родолюбието. Любов към нашата родина, към нашата България. Отдаването на почит към неговото дело е мисия на българското общество. Почитта към героя е знак на неговото безсмъртие. Ние срещаме Левски всеки ден. Срещаме го по пътя на свободата, чиято посока ни е дадена от самия него. Левски е олицетворение на доброто. Поклон за Левски!